

vil lade Delegerede grundlovmæssig møde fra begge Thing for at se, om de ikke i Forening kunne give et Bidrag til at løse Knuden, forbeholdende sig at staa frit, om det Resultat, der kommer frem, skulde være et Jaadant, at man ikke ynder det. Det forekommer mig, at den Fremgangsmaade maatte være antagelig for Enhver, som erkjender denne Sags Vigtighed. Hvad forfat Ovrveielſe kan føre til, derom har jeg ligesaa lidt nogen Opfattelse som ærede Medlemmer. Vi maa Allesammen overveie det, som ligger for. Men jeg siger, at, naar Landstinget har stillet sig, som det har gjort med Hensyn til Realiteten ved sit Forslag, har jeg dog ikke derigjennem fra noget Medlem i Landstinget hørt sige: Det er vort sidste Ord, vi ville ingen forfat Ovrveielſe have. Gævede Landstinget, ikke ved et enkelt Medlem, men paa en Jaadan Maade, saa at man kunde antage, at det var unyttigt at sende Forslaget videre, sagt: Det er vort sidste Ord, vilde jeg have fulgt de Herrer og endt Forhandlingen hurtigst mulig her; thi da var der ikke Noget at gjøre. Men saaledes foreligger det ikke for min Betragtning, og da siger jeg, at vi skylde os selv, og vi skylde Rigsdagen, og vi skylde det store 9 Maanedes Arbeide i denne Samling og Arbeidet i alle de foregaaende Aars Samlinger, og vi skylde Befolkningen at gjøre dette sidste Skridt med for at se, om der kan komme Noget ud deraf eller ei. Da have vi fornøden Klarhed til alle Sider (Udfrydelse af Bertelsen). Det ærede Medlem for Sjælland Amt skal ikke klage over Samlingens Længde, thi vi have ofte set hans Plads tom, saa han har ikke, tror jeg, anstrengt sig meget i denne Samling, og naar det ærede Medlem beklager sig over Samlingens Længde, og naar Andre gjøre det Samme og klage over de saa Dages Fortsættelse, maa de ærede Medlemmer dog vide, at Regjeringen vilde handle meget urigtigt, om den endte Rigsdagens Arbeide, og om den vilde slutte Rigsdagens Samling nu efter en Afstemning her. Der ligger flere Love lige paa Brændsen af at kunne blive endelig behandlede i Løbet af nogle saa Dage, saa i den Henseende vil ikke en eneste Dag være tabt før denne Sags Skyld. Det maa de Herrer ogsaa tage med under deres Ansvar, naar de bestemme dette. Det var altsaa til det ærede Medlem, hvis Tillid jeg ikke beiler til; i den Henseende staa vi begge frit. Naar det ærede Medlem (Kjær) forøvrigt talte om at komme til at tale med Befolkningen, siger jeg, at jeg er enig med ham i, at dette Folkething bør være et Udtryk for Valgernes Anskuelse. Jeg haaber, at det ærede Medlem er enig med mig i, at det burde være saa, at dette Befolkningens Udtryk, Folkethinget, havde en tilsvarende Villie i Regjeringen; men det ærede Medlem veed meget godt, at det er en parlamentarisk Orden, som vi for dette sidste Bedkommende ere langt fra at naae. Det kommer

nok engang, men Folkethinget, og jeg antager Valgerne med, favne for Diebliffet Kræfter og Betingelser dertil. Jeg siger derfor, lad os opfordre Regjeringen til at spørge Befolkningen eller, naar vi ikke ere fornøiede med Regjeringen, lad saa Folkethinget gennem grundlovmæssige Adresser bede Kongen om en ny Regjering, — maaske de Herrer mene, at de saa have Betingelserne for at gjøre andre Indrømmelser, end de nu kunne gjøre — eller lad os opfordre Regjeringen til at spørge Befolkningen, naar der er Tid, og naar der ligger Opgaver for, som det er værd at spørge for. Men at spørge, om vi maa overveie, hvorvidt vi ville f. Ex. gaa til 30 Liniebatailloner, som Venstre selv foreslog for 7—8 Aar siden, eller hvorvidt vi ville give nogle Reserveestadroner flere eller deslige eller nogle Kapitainer ved Festeartilleriet eller et Hundredtusind Kr. fra eller til til Hæridgisterne, siger jeg, at det er uærbidigt at ville forlange Valgerne satte i Bødgelse for eller at spørge Befolkningen om. Det vilde være at nedsette os selv og vor Op-gave at stille os saaledes. Vi faae nok at spørge Valgerne om, naar den Dag kommer, det vil sige hele den parlamentariske og politiske Situation og hele det Arbeide, der skulde have været gjort og ikke er blevet gjort, men vi skulle ikke komme og spørge Valgerne om Lilla-delse til at behandle i et Fællesudvalg en Sag, som vi have haft for her i 8 Aar, medens vi 3 Gange have haft almindelige Valg. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds, til hvem jeg taler, og som jeg med Rette betegner som Chefen i Forsvarssagen for meget store Kredse i Sjælland, maa ikke undre sig — jeg skal sige det saa oprigtigt som muligt, — naar jeg finder denne Fordring fra det ærede Medlems Side i højeste Grad besynderlig. Skulde vi imidlertid komme til en Dyløsning, vil jeg foreslaa det ærede Medlem at gjøre mig en Tjeneste, og det er, om han ikke vil lade afstrykke de Ord, jeg siger og opslaa i enhver Kommune i sin Valgkreds (Kjær: Det vil jeg dog betænke mig paa). Jeg skal ikke forarsage det ærede Medlem nogen Udgift derved, da jeg med Fornøielſe skal betale det. Hvad jeg vil sige, er følgende: Den meget store Valgkreds i Sjælland, der omfatter en magtig Forening, der truer med at blive endnu magtigere, har sat det ærede Medlem i Forsvarsudvalget, et Udvalg, som han selv betegner som det allervigtigste, der har Danmarks Livsag under Behandling. Denne Repræsentant for denne store Kreds har imidlertid røgtet dette Over saaledes, som Protokollen udviser. Den 19de Marts foreslog han et Tillæg til Betænkningen, hvori han anbefalede os Indførelse af Stilling og Vilkårbytning, idet han foreften ganske rigtig erkjender, at uden det saae vi ikke tilbørligt Nebslag i Hæridgisterne. Men Indførelsen af Stilling og Vilkårbytning er en positiv Fravigelse fra det Hoved-